

Journal of Linguistic and Rhetorical Studies
Volume 16, Consecutive Number 39, Spring 2025
Pages 211-246 (research article)

Received: 2024 May 4 Revised 2024 July 22 Accepted: 2024 July 24

Journal Homepage: <https://rhetorical.semnan.ac.ir/?lang=en>

This is an Open Access paper licensed under the Creative Commons License CC-BY 4.0 license.

Pedagogical teachings of the Cognitive Metaphor of Spring in Rumi's *Mathnavi*

Omidali. Hojjat Allah^{1*} / Soltani. Fatemeh²

1: Associate Professor of Persian Language and Literature, Arak University, Arak, Iran.
(Corresponding Author): H-omidali@araku.ac.ir

2: Associate Professor of Persian Language and Literature, Arak University, Arak, Iran.

Abstract: The present research studied the pedagogical teachings of the cognitive metaphor of spring (season) in *Mathnavi*, using a descriptive-analytical and deductive method. These teachings are offered within the framework of the teachings and guidance of Murad and the perfect *shaikh* for the education of the *salik*. Concepts such as man's breath and speech, resurrection, perfect *wali*, soul of the lover, universal intellect, divine expansion and grace, evolution of internal states, reviving name, and satisfaction of virtuous men are represented in the form of the cognitive metaphor of spring. The findings of the study suggest the following components; getting rid of materialistic aspects of life, dominance of the internal world, acceptance of one's liability and fault, gradual nature of human spiritual perfection, observing politeness before the guiding *wali*, avoiding needlessness in front of the guiding *wali*, infusion of happiness and delight in human heart, doing away with disappointment and agony, and the emergence of the spiritual reality of man through examination and affliction.

Keywords: cognitive metaphor, spring, education, perfect *wali*, *salik*.

- H. Omidali; F. Soltani (2025). "Pedagogical teachings of the Cognitive Metaphor of Spring in Rumi's *Mathnavi*". Semnan University: *Journal of Linguistic and Rhetorical Studies*. 16(39).211-246.

[Doi: 10.22075/jlrs.2024.34014.2462](https://doi.org/10.22075/jlrs.2024.34014.2462)

سال شانزدهم - شماره ۳۹ - بهار ۱۴۰۴

صفحات ۲۴۶-۲۱۱ (مقاله پژوهشی)

تاریخ: وصول ۱۴۰۳/۰۲/۱۵ بازنگری ۱۴۰۳/۰۵/۰۱ پذیرش ۱۴۰۳/۰۵/۰۳

آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی

حجت اله امیدعلی^{*۱} / فاطمه سلطانی^۲

H-omidali@araku.ac.ir

۱: دانشیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اراک، اراک، ایران (نویسنده مسئول).

۲: دانشیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اراک، اراک، ایران.

چکیده: در این پژوهش، آموزه‌های تربیتی مبتنی بر استعاره شناختی «بهار» در مثنوی مولوی بررسی می‌شود. این آموزه‌ها در مثنوی، اغلب در قالب تعلیم و رهنمود مراد و شیخ کامل به سالک و برای تربیت او آمده است. مفاهیمی نظیر «نفس و کلام مردان»، «رستاخیز»، «ولی کامل»، «جان عاشقان»، «عقل کلی»، «بسط و لطف الهی»، «انقلاب و تحول احوال درونی»، «اسم محیی» و «رضایت اولیا» در قالب استعاره مفهومی «بهار» آمده‌اند. پژوهش حاضر به روش توصیفی-تحلیلی و به شیوه استقرایی، به دنبال پاسخ‌گویی به این پرسش است که استعاره شناختی «بهار» در مثنوی مولوی، کدام آموزه‌های تربیتی را دربر می‌گیرد؟ برخی از مؤلفه‌های دستاورد این پژوهش بدین شرح است: رهایی از قید آب و گل، برتری قلمرو جهان درونی، پذیرش عیب و خطای خود، تدریجی بودن تکامل روحی انسان، رعایت ادب در مقابل ولیّ مرشد، پرهیز از استغنا در برابر ولیّ مرشد، دمیده شدن روح نشاط و سرور در قلب بشر و رهایی او از دام نومیدی و رنج، آشکار شدن حقیقت روحانی انسان از طریق آزمون و ابتلا.

کلیدواژه: استعاره شناختی، بهار، تعلیم و تربیت، ولی کامل، سالک.

- امیدعلی، حجت اله؛ سلطانی، فاطمه (۱۴۰۴). «آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی». دانشگاه

سمنان: مطالعات زبانی و بلاغی. ۱۶(۳۹). ۲۴۶-۲۱۱.

Doi: [10.22075/jlrs.2024.34014.2462](https://doi.org/10.22075/jlrs.2024.34014.2462)

۱. مقدمه

"بهار"، این رستخیز ناگهان، بیش از هر هنر دیگری در شعر و بر ذهن و ضمیر شاعران و عارفان جلوه گر شده است؛ تا آنجا که عده زیادی از شاعران، اشعاری طویل به نام «بهاریه» سروده‌اند. مولانا که هر پدیده آفاقی، او را به دنیای درون رهنمون است، بهار و وابسته‌های معنایی آن یا متعلقات آن همچون باران بهاری، باغ، باد بهاری، زمین، سرسبز شدن درختان، شکفتن گل‌ها، باران بهاری و... با جان‌مایه‌های اندیشه او در آمیخته است. بهار در اندیشه مولانا به دلیل شمول معانی چون تولد پس از مرگ، حیات دوباره، امیدبخشی، نشاط‌زایی، لطافت و ظرافتی که دارد، مقوله‌ای زنده، پر جان و پویاست. این واژه با عناصر غنی و سرشارش به همراه خوشه‌های (وابسته‌های) معنایی خود، نقش مهمی در تصویرسازی و مضمون‌آفرینی کلام مولانا دارد. مولانا برای تبیین و تفهیم تجربه‌های عرفانی و درونی خود، به زیباترین شکلی از این امکانات بهاری بهره می‌گیرد. در ذهن مولانا میان مظاهر طبیعت با افکار و کردار انسان تناسب وجود دارد. هرچند، خود معتقد است که عالم صورت در مقابل عالم معنا بسیار کوچک و حقیر است و مفاهیمی همچون بهار که از متعلقات عالم صورت است، نمی‌تواند مفاهیم عالم معنا را آن‌چنان که شاید، تبیین کند:

آن زمین و آسمان بس فراخ کرد از تنگی دلم را شاخ شاخ

(دفتر ۱ / بیت ۲۰۹۹)

مولوی از طریق تشبیه، استعاره، تمثیل، نماد و دیگر شگردهای بلاغی در مثنوی و با کمک از حکایت‌های میانی، اندیشه‌های خود را بیان می‌کند. یکی از شگردهای او، شکستن خوانش‌های مألوف است و با خوانشی طوفانی از حکایات و تجربیات خود و دیگران، الگویی نوین طرح‌ریزی می‌کند. او غالباً بینش‌های جدید خود را در قالب استعاره‌ها و حکایت‌های نو بیان می‌کند و تلاش دارد با تمثیل‌ها و استعاره‌ها به سمت نمادهای خاص خود حرکت کند تا قلمرو ادراک مخاطب را گسترش دهد. زمینه‌ها و

شیوه‌های تکثر معنا در مثنوی بر اساس الگوها و حلقه‌های متعدد و زنجیروار، قابل ردیابی و تحلیل است.

مثنوی، شبکه‌ای از تعاملات و تقابلات است که تشعشعات معنایی آن در حین خواندن آشکار می‌شود و در فرایند خوانش، تعدادی از معناهای محتمل و تعبیه‌شده در متن جلوه‌گری می‌کند. در کنار روابط معنایی و دلالت‌های حاصل از آن، نوع و موقعیت واژگان و ترکیب‌ها همچنین روابط موازی و متقابل آن‌ها نقش بسزایی در روند پویایی شعر دارد.

زبان، یک سیستم پویا و انعطاف‌پذیر است که در آن مفاهیم و نشانه‌ها با یکدیگر ارتباط برقرار می‌کنند و این ارتباط‌ها بر اساس تاریخچه و استفاده‌های زبانی شکل واقعی ساختار زبان را متأثر از شناخت می‌سازد و نمود شگردهای خاص مفهوم‌سازی یک موقعیت در عبارت‌های زبانی جلوه‌گر می‌شود. نظریه استعاره مفهومی به ما کمک می‌کند تا پیچیدگی‌ها و چالش‌های زبانی، بهتر قابل فهم و تحلیل باشد و به این نکته می‌توان پی برد که در زبان، چه اشتراکات بنیادینی برای ساخت جملات وجود دارد.

۱-۱. بیان مسئله و پرسش‌های پژوهش

از دید زبان‌شناسان شناختی، عبارت‌های زبان، شیوه خاصی از ادراک صحنه جاری زبان زندگی روزمره را رمزگذاری می‌کند؛ یعنی رمزگذاری زبان به عواملی چون کانون توجه، گزینش، روش‌ها و شیوه‌های مقوله‌بندی، دیدگاه و... بستگی دارد. بهار یکی از مفاهیم رازناک و پرتکرار در مثنوی است که با تأمل در آن و کشف تأویلات مرتبط با آن، می‌توان این موضوع را درک کرد. مولوی با خلاقیت و استعداد سرشار خود بهار و مفاهیم مربوط به آن را در منظومه هنری و روحی خود ذوب و دگرگون ساخته و در نتیجه این کیمیاگری، مفاهیم و سایه‌روشن‌های جدید خلق کرده است. این پژوهش با روش توصیفی - تحلیلی قصد دارد این پرسش‌ها را

آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی _____ ۲۱۵
بررسی کند: استعاره شناختی "بهار" چه خوشه‌های تصویری دارد؟ و
کدام آموزه‌های تربیتی را دربر می‌گیرد؟ جامعه آماری این جستار
شش دفتر مثنوی است.

۲-۱. پیشینه پژوهش

پژوهش‌های متعددی درباره استعاره مفهومی انجام شده است. برخی از پژوهش‌های
مرتبط با این موضوع، ذکر می‌شود: مقاله «استعاره مفهومی نور در دیوان شمس» (بهنام،
۱۳۸۹)، نور و خوشه‌های تصویری مربوط به آن را در غزل‌های مولوی بررسی کرده
است و این نتیجه به دست آمده است که شناخت و معرفت، مقوله‌ای بصری است که
در جایگاه انگاره استعاری اولیه در ژرف ساخت دیوان شمس نمودار شده است. در مقاله
«تحلیل خشم در مثنوی مولوی بر اساس نظریه استعاره مفهومی لیکاف» (امیدعلی،
۱۴۰۰)، بیان شده است. در مثنوی خشم مورد توجه خاص مولوی است و با تحلیل آن بر
اساس نظریه استعاره مفهومی، این نکته را تشریح کرده است که بسیاری از تصاویر
شعری مثنوی در ارتباط با خشم و آموزه‌های تعلیمی آن با مفاهیم بنیادین استعاری خشم
تناسب دارد. مقاله «استعاره مفهومی رویش در معارف بهاء ولد» (زرین فکر، ۱۳۹۲)،
مقاله با تحلیل و توصیف استعاره‌های رویشی - استعاره‌هایی که در آنها از اصطلاحات
حوزه گیاهان و رویدنی‌ها، برای قابل درک کردن مفاهیم انتزاعی استفاده می‌شود - در
کتاب معارف به تحلیلی بخشی از دیدگاه‌های مهم بهاء‌ولد درباره مسائل عرفانی و
کلامی پرداخته است. مقاله «بررسی استعاره مفهومی «جهان هستی درخت است»
(سلطانی، ۱۳۹۸)، استعاره مفهومی عالم هستی را در حوزه درخت و خوشه‌های معنایی
مرتبط با آن بررسی کرده است. مقاله «تحلیل شناختی استعاره مفهومی "جمال" در
مثنوی و دیوان شمس» (علامی، ۱۳۹۵) با بررسی کارکردهای استعاره مفهومی جمال و
خوشه‌های تصویری مربوط به آن در مثنوی و دیوان شمس بیان داشته است که انگاره
استعاری «خداوند دیدنی است»، در ژرف ساخت این دو اثر نمایان است. نویسندگان
بن مایه این استعاره مفهومی را نظریه رؤیت دانسته‌اند که این نظریه با ورود به گفتمان

عرفان در بافت استعاری جمال قرار گرفته است. مقاله «استعاره شناختی عشق در مثنوی مولانا» (اسپرهم، ۱۳۹۷)، به بررسی استعاره‌هایی پرداخته که با محوریت عشق در مثنوی نمود داشته است. این استعاره‌ها گاه تصویری مثبت از عشق ارائه داده‌اند و گاه صفات و ویژگی‌های منفی عشق را برجسته کرده‌اند، در برخی موارد نیز دوپهلوی یا خنثی بوده‌اند. با وجود پژوهش‌هایی که در حوزه استعاره شناختی در آثار مولوی صورت گرفته است، تاکنون پژوهش مستقلی انجام نشده است که به بررسی استعاره شناختی بهار در مثنوی بپردازد. پژوهش حاضر قصد دارد با توجه به خوشه‌های تصویری تکرار شونده بهار در مثنوی مولوی اشارات و مفاهیم نهفته در آن تحلیل و بررسی شوند.

۲. مبانی نظری پژوهش

نظریه استعاره مفهومی، یکی از مفاهیم مهم در زبان‌شناسی و فلسفه زبان است که به تبیین روابط میان مفاهیم و نشانه‌ها می‌پردازد. این نظریه بر این اصل تأکید دارد که زبان از طریق استعاره مفاهیم، به معنا می‌پردازد و ارتباط میان مفهوم و نشانه به صورت تصادفی و خالی از هرگونه ارتباط ضروری است.

زبان نظامی ارتباطی و مبتنی بر نظام مفاهیم ذهنی است. در هر نظام فکری، مجموعه‌ای از استعاره‌ها وجود دارند. این مجموعه استعاره‌ها وقتی در خدمت یک ایدئولوژی قرار می‌گیرند که مدل تازه‌ای از واقعیت را خلق می‌کنند تا استعاره‌ها با خلق مدل تازه‌ای از واقعیت و جایگزینی آن با مدل‌های قبلی ایدئولوژی‌های گوناگونی را وارد دستگاه شناختی شخص می‌کنند.

اهمیت استعاره فقط در کاربرد واژه، عبارت یا جمله نیست؛ بلکه هر استعاره‌ای یک مدل فرهنگی در ذهن ایجاد می‌کند که زنجیره رفتاری بر اساس آن برنامه‌ریزی می‌شود. بر اساس این دیدگاه، استعاره بر حسب ضرورت و نیاز بشر به درک و بازنمایی پدیده‌های ناآشنا و با تکیه بر ساخت‌واژه‌ها و اطلاعات قبلی شکل می‌گیرد و در جولان فکری و تخیل نقش مهمی ایفا می‌کند (ر.ک. هاشمی، ۱۳۸۹: ۱۲۰).

۲-۱. استعاره شناختی

ظهور و رشد علوم شناختی و شاخه‌های آن، به‌ویژه زبان‌شناسی شناخت، مسیر مطالعه استعاره را توسعه و تغییر داد. قبل از آن، استعاره، ابزاری شاعرانه و شگردی بلاغی در متون ادبی بود که با فراگیر شدن علوم شناختی ابزاری برای اندیشیدن و فهم امور انتزاعی معرفی شد؛ به گونه‌ای که امور انتزاعی و مفاهیم پیرامون انسان‌ها به کمک استعاره‌ها قابل فهم است.

نظریه استعاره مفهومی برای اولین بار در کتاب لیکاف و جانسون با عنوان «استعاره‌هایی که بر اساس آن‌ها زندگی می‌کنیم» مطرح شد. این نظریه، دیدگاه‌های کلاسیک استعاره را به چالش کشید و مدعی شد که جایگاه استعاره تنها در کلام ادبی و برای زیبایی سخن نیست؛ بلکه در زبان روزمره و نظام مفهومی انسان‌ها جای دارد و در خدمت شناخت قرار می‌گیرد (ر.ک. امیدعلی، ۱۴۰۰: ۶۱). لیکاف نشان داد مفاهیمی چون زمان، زندگی و مرگ که درک آنها به‌عنوان مفاهیمی انتزاعی قابل درک نیست، به شکل استعاری درک می‌شوند. او در رویکرد شناختی خود به بررسی استعاره‌های شعری، توجه کرد؛ چراکه درک استعاره‌های شعری مستلزم فهم و آشنایی با استعاره‌های قراردادی است و شاعران هم از استعاره‌های مادی در زبان روزمره بهره می‌گیرند تا جنبه‌های دیگری از واقعیت را به ما نشان دهند (لیکاف، ۱۳۹۰: ۱۳۷-۱۳۸).

۲-۲. حوزه‌های استعاره مفهومی

استعاره مفهومی در اصل، فهم و تجربه یک حوزه مفهومی بر اساس حوزه دیگر است. هر استعاره مفهومی از دو حوزه مفهومی تشکیل می‌شود که در آن، یک حوزه در چهارچوب حوزه دیگر درک می‌شود. این دو حوزه در استعاره‌های مفهومی نام‌های خاصی دارند؛ حوزه مبدأ و حوزه مقصد. حوزه مبدأ آن است که نمودار بیانات استعاری است و حوزه مقصد حوزه‌ای است که سعی داریم آن را درک کنیم. به بیانی دیگر آن حوزه‌ای که استعاره از آن استخراج می‌شود تا حوزه مفهومی دیگری را درک کنیم، "حوزه مبدأ" (source domain) و آن حوزه مفهومی را که بدین روش

درک می‌شود، "حوزه مقصد" (target domain) می‌نامند؛ یعنی یک مفهوم انتزاعی تر را به عنوان مقصد و مفهوم ملموس تر یا عینی تر را به عنوان مبدأ به کار می‌گیریم. هر مفهومی می‌تواند حوزه مبدأ یک استعاره مفهومی قرار بگیرد که با بخشی از حوزه مقصد که باید به گونه‌ای استعاری درک شود، همبستگی و تناظر ساختاری داشته باشد؛ به این صورت که اجزای آن دارای جفت متناظر در حوزه مقصد باشند.

هریک از این حوزه‌ها مجموعه منسجمی از تجربیات است. آنچه در استعاره مفهومی روی می‌دهد، «نگاشت» دو حوزه است و نگاشت، مهم‌ترین رکن در ساختار استعاره است؛ چنانکه لیکاف استعاره را «نگاشت بین قلمروها در نظام مفهومی می‌داند» (لیکاف، ۱۳۹۰: ۱۳۷). نگاشت، دستگاه منظمی از ارتباطاتی است که بین عناصر و اجزای سازنده حوزه مبدأ و مقصد وجود دارد؛ یعنی نگاشت، تناظرهایی است که بین اجزای سازنده قلمروهای مبدأ و مقصد پیوند می‌دهد. این دو قلمرو دارای اشتراکاتی هستند. در ارتباط با استعاره این قلمروها باید به قلمروهای فراگیر متفاوتی تعلق داشته باشند؛ مثلاً در استعاره "بسط بهار است"، قلمرو بهار بر قلمرو بسط نگاشت شده است. در این نگاشت، جنبه‌های متعددی از قلمرو طبیعی، عینی و ملموس بهار به قلمرو انتزاعی و روحی بسط انتقال می‌یابد؛ دل سالک = باغ، احوال لطیف و معارف الهی = انواع گل و سبزه‌ها، قبض روحی = خزان.

درک یک استعاره مفهومی درک دستگاه نگاشت‌هایی است که برای یک جفت مبدأ و مقصد، به کار می‌روند. چنین ایده‌ای از نگاشت بین مبدأ و مقصد برای بیان منطق قیاسی و استنتاجی استفاده می‌شود.

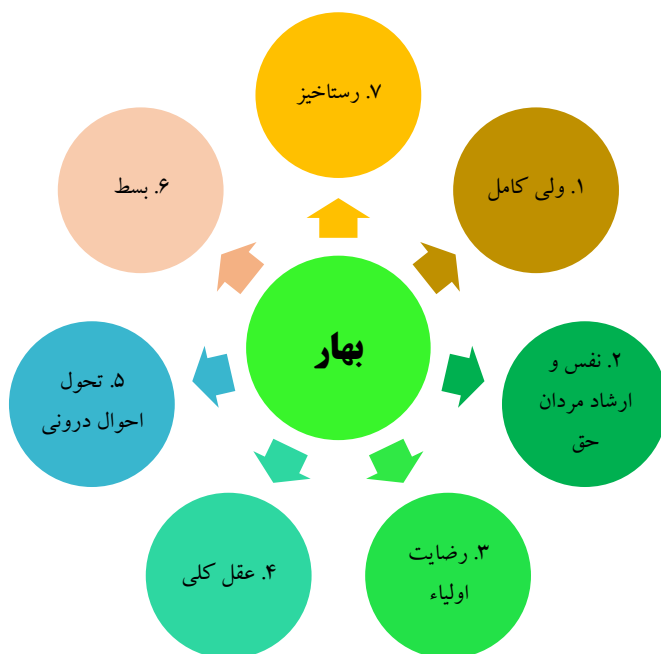
۳- بحث و بررسی

مولوی به شکل متمایزی، اندیشه‌های نغز و احساس‌های لطیف خود را در جدال دائمی فضائل و رذائل اخلاقی انسان‌ها مطرح می‌کند و با منبع اصلی پیوند معنایی برقرار می‌کند. در واقع او با دخل و تصرف هنری خود، معانی را در قالب تصاویر متفاوت و ممتاز تفهیم می‌کند. او سعی دارد با ایده‌ها و نبایدهای مطرح در جامعه را تشریح کند و برای اصلاح ساختار اجتماعی موجود و ضابطه‌مند ساختن روابط انسانی، بستر لازم را فراهم آورد تا با حکایات و با کمک خرده حکایت‌های دیگر زمینه‌تطور و بسط مفاهیم و گذار از یک حکایت عادی به وادی مفاهیم عرفانی را میسر سازد.

او اندیشه‌ها و ایدئولوژی‌های خود را به کمک استعاره، مدل‌سازی می‌کند و با صورت‌بندی و تبیین مجموعه‌ای از باورها و ایده‌های خود با مدل‌سازی استعاری، شبکه‌ای از روابط میان استعاره‌های مفهومی ایجاد می‌کند تا گزاره‌های مربوط به ایدئولوژی خود را تبیین کند.

استعاره‌ها علاوه بر اینکه برای درک ایدئولوژی‌ها، احساس و امور انتزاعی، ابزاری کارآمد هستند می‌توانند حوزه مفهومی مقصدشان را تغییر بدهند و ساختاری تازه به وجود آورند و یک زنجیره از روابط استعاری متفاوت شکل دهند. در استعاره مفهومی،

همه تناظرها و نگاشت‌ها، بر اساس یک نگاشت محوری و اصلی تعریف می‌شوند که آن هسته مرکزی، «استعاره مرکزی» نامیده می‌شود. در مثنوی مولوی استعاره‌های اصلی و مرکزی حوزه بهار به شکل ذیل دسته‌بندی می‌شود که هر کدام از این‌ها، شبکه معنایی مربوط به حوزه‌های مبدأ و مقصد خود را دارند:

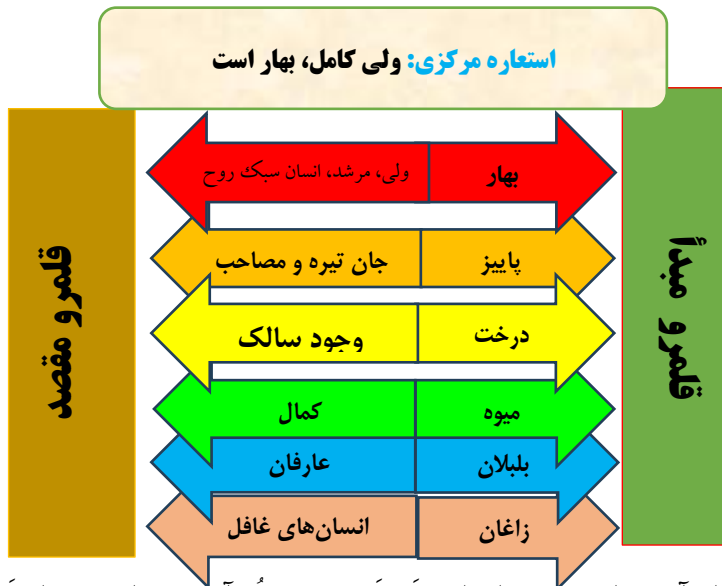
استعاره‌های مرکزی مرتبط با بهار در مثنوی مولوی

در ادامه هر کدام از موارد را تشریح می‌کنیم:

۳-۱. ولی کامل بهار است

عرفان، مهم‌ترین بستر فرهنگی است که مولوی در آن پرورش یافته است. او مدل‌های ایدئولوژیک ذهنی خود را با چشم‌اندازهای تازه‌ای از مفاهیم عرفانی در اختیار مخاطب قرار می‌دهد. مولوی در مثنوی شبکه‌ای از مفاهیم را طرح‌ریزی و روایت می‌کند که دارای انسجام ساختاری است و با تحلیل همسازها و واحدهای سازنده تصاویر مهارت و خلاقیت او آشکارتر می‌شود. او برای شرح و بسط یک مطلب عرفانی،

آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی _____ ۲۲۱
 با مقدمه‌چینی و خلق خوشه‌های معنایی و تصویری و استعاره‌های ترکیبی که ارائه
 می‌دهد مخاطب را اقناع می‌کند و در مواردی اهداف یک مجموعه تصویری با
 مجموعه‌ای دیگر همپوشی دارد و «وقتی اهداف با یکدیگر هم‌پوشی داشته باشند میان
 استعاره‌ها نیز همپوشی وجود دارد؛ در نتیجه، انسجام شکل می‌گیرد. استعاره‌های ترکیبی
 قابل قبول در زبان از چنین هم‌پوشی‌ای برخوردارند» (گندمکار، ۱۳۹۶: ۱۶۹). خوشه‌های
 تصویری استعاره مرکزی "ولی کامل بهار است" به شکل زیر است:

در رُخ آینه‌ه، ای جان دم مزن
 دم فرو خوردن بیاید هر دمّت
 از بهاری صد هزار آنوار یافت
 از هوای خوش ز سر تا پا شگفت
 در کشید او رو و سر زیر لحاف
 بلبلان پنهان شدند و تن زدند
 غیبت خورشید، بیداری گش است

یار، آینه است جان را در حَزَن
 تا نپوشد روی خود را از دمّت
 کم ز خاکی چونکه خاکی یار یافت
 آن درختی کو شود با یار جُفت
 در خزان چون دید او یارِ خلاف
 چونکه زاغان، خیمه بر بهمن زدند
 ز آنکه بی گلزار، بلبل، خامش است

مولوی بر لزوم «همنشینی و دوستی» سالک با یار صالح و مرشد کامل تأکید دارد. همچنان درخت در اثر دمسازی و همراهی با بهار شکوفا می‌شود و میوه می‌دهد و به کمال می‌رسد، سالک هم با دمسازی، هم‌نشینی و هم‌نفسی با ولی کامل که به مثابه بهار است، خلاصه رموز درونی و اسرار باطن خویش را آشکار می‌کند و خرم و بانشاط و پر بار و برگ می‌شود؛ اما آن‌گاه که همین درختان در مجاورت پاییز یا همان یار نامناسب قرار بگیرند، سرسبزی و زیبایی خود را از دست می‌دهند و سرد، تیره و افسرده می‌شوند و استعداد باطنی آنها نمایان نمی‌شود.

آموزه‌های تربیتی ایات بالا در قالب استعاره بهار چنین است:

- در مقابل ولی مرشد، باید ادب را رعایت کرد.

- در برابر استاد کامل سکوت و خاموشی گزیدن اصل مهمی است.

- تنها در سایه هم‌نشینی و صحبت با یار صالح و مرشد کامل اسرار باطن سالک

نمایان می‌شود.

۲-۳. نفس و ارشاد ابدال، بهار است.

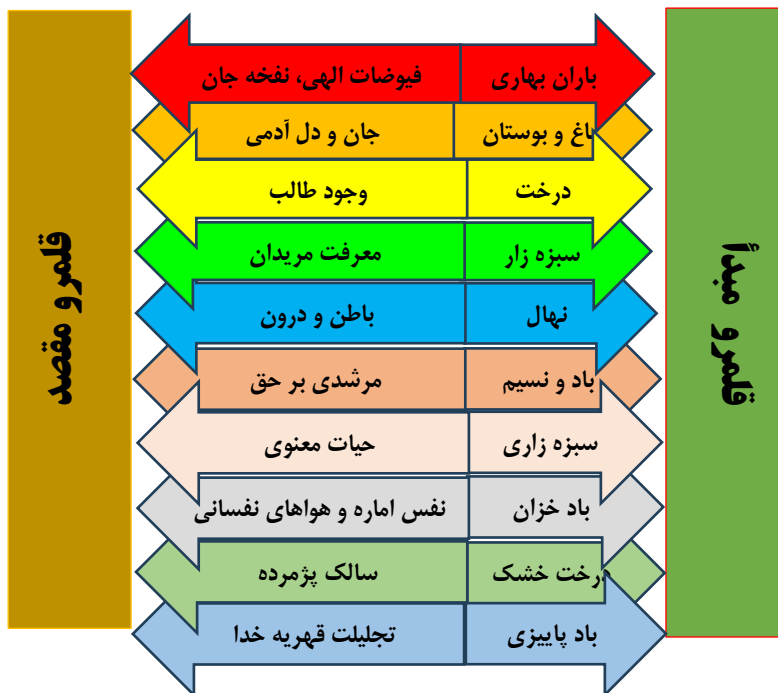
مولوی تلاش می‌کند وسعت حوزه عرفان را به گونه‌های مختلف به نمایش بگذارد و با زنجیره‌ای از تصاویر فاصله‌های موجود بین مراتب شناخت عارفان و شناخت انسان‌های عادی را کم کند و با تحلیل ساختارهای ژرف مفاهیم عرفانی به مخاطب کمک می‌دهد تا سازوکار آنها را بشناسد و از این رهگذر به رموز تحولات روحی سالکان واقف شود و با هم‌چینی و هم‌نشینی شبکه‌ای از تقابلات و تعاملات کلمات، به خوانشی تازه دست یابد. در عرفان ابدال و مردان رهبران الهی و طبیبان نفوس بشرنند و برای حمایت و نجات انسان‌ها خلق شده‌اند که وظیفه خطیر هدایت مردم را به دل و جان به عهده می‌گیرند. ابدال اولیای الهی هستند که با تحول باطن مبدل گشته‌اند، خانه دل خود را برای پذیرش حقیقت پاک و مصفا کرده‌اند. مولوی در وصف آنها می‌گوید:

اولیا اطفال حقند ای پسر در حضور و غیبت ایشان باخبر
(۷۹/۳)

و در جایی به مبدل گشتن آنها اشاره کرده است:

مولوی در یکی از بخش‌های بسیار مهم و عمیق حکایت دقوقی که یکی از حیرت‌آورترین حکایت‌های مثنوی است، جلوه‌گری ابدال در صور متفاوت شمع، مرد چون مبدل گشته‌اند ابدال حق نیستند از خلق برگردان ورق
(۳۱۹۲/۶)

و درخت و نیز یگانگی و هفت گانگی پی‌درپی ایشان را به نمایش می‌گذارد (ر.ک. خاتمی، ۱۳۹۶: ۱۱). این دگرگونی‌ها و تبدیل از صورتی به صورت دیگر و دگرگونی‌ها و مظاهر متفاوت، همگی جلوه‌های مختلف حقیقت‌اند که هر لحظه به شکلی و رنگی درمی‌آیند؛ به تعبیر دیگر، یک حقیقت است که جامع و مظهر و صورت بدل می‌کنند.

غیب را ابری و آبی دیگر است	غیب را ابری و آبی دیگر است
ناید آن اَلَا که بر خاصان پدید	ناید آن اَلَا که بر خاصان پدید
هست باران از پی پروردگی	هست باران از پی پروردگی
نفع باران بهاران بوالعجب	نفع باران بهاران بوالعجب
آن بهاری، نازپروردش کند	آن بهاری، نازپروردش کند
همچنین سرما و باد و آفتاب	همچنین سرما و باد و آفتاب
همچنین در غیب انواع است این	همچنین در غیب انواع است این
این دم ابدال باشد ز آن بهار	این دم ابدال باشد ز آن بهار
فعل باران بهاری با درخت	فعل باران بهاری با درخت
گر درخت خشک باشد در مکان	گر درخت خشک باشد در مکان
باد، کار خویش کرد و بروزید	باد، کار خویش کرد و بروزید

(۲۰۳۵-۲۰۴۵/۱)

در این ابیات سخن از «بهار غیبی»، «آسمان غیبی»، «ابری غیبی» و «باران غیبی» است، مولانا در جایی دیگر می گوید:

غیر بهار جهان هست بهاری نهان ماه رخ و خوش دهان باده ساقیا
(مولوی، ۱۳۸۰: ۵۹)

سود و زیان بهار غیبی و مجموعه عناصر مرتبط به آن نیز متنوع است که می تواند هم حیات بخش باشد و هم سبب پژمردگی شود. دم و کلام روح بخش اولیاء الله که متأثر از آن بهار معنوی و نفع‌های جان بخش الهی است، آنگاه که در درخت وجود طالب دمیده می شود، همچون فعل باران بهاری، آن را تازه و با طراوت می کند و وجود آنها را به سبزه زار معرفت تبدیل می کند و به آنها حیات معنوی می بخشد؛ اما اگر سالکی با عقل جزئی خود از تعالیم مرشد خود راه به جایی نبرد و باد پاییزی همچون نفس و

آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی _____ ۲۲۵

هوای نفسانی شاخ و برگ وجود او را فسرده و ناتوان کند، نکوهشی متوجه راهنمای او نیست؛ بلکه عیب از خود سالک است که جان و روحش هوشیار نیست و در نتیجه نهال باطن او از دم بهاری اولیاء شکفته نمی‌شود. تنها به مدد عقل و ارشاد ولی خدا که همچون بهاران است، می‌توان خزان وجود سالک را باطراوت، سرسبز و بهاری کرد و سبب حیات و رویش درخت وجود او شد.

از نظر مولانا سربر آوردن گیاه و گل در فصل بهاران همانند رهایی یافتن جان عارفان از قید آب و گل است. بهار، نفس و ارشاد مردان حق است و باران پاییزی در مقابل باران بهاری، تجلیات قهریه خداوند است (انقروی، ۱۳۴۸: ۳/ ۸۰۹). باران بهاری نفس پاک مردان خدا و سبزه‌زار معرفت مریدان است. این نفس ابدال از تأثیر آن بهار معنوی (فیوضات الهی) حاصل می‌شود.

آموزه‌های تربیتی این ابیات در قالب استعاره بهار چنین است:

- باید از قید آب و گل رهایی یافت و در هوای عشق حق رقصان شد.

- قلمرو جهان درون، بالاتر و برتر از جهان برون است.

- سطح پذیرش مرتبی باید والا باشد. او باید مسئولیت عیب و خطای خودش را بپذیرد.

- اینکه سالک از مرشدی برحق تعالیم می‌گیرد، ولی راه به جایی نمی‌برد، عیب از خود سالک است.

۳-۳. رضایت اولیاء فصل بهار است.

در عرفان اسلامی، اولیاء الهی یا اولیاء الله به اشخاصی اشاره دارد که به دلیل نزدیکی و ارتباط خاصی که با خداوند دارند، از طریق عشق و تقرب به او، به مراتبی بالاتر از دیگر انسان‌ها دست یافته‌اند. این افراد به‌عنوان راهنماها و مرشدان در مسیر رسیدن به خداوند و تحقق عشق الهی برای انسان‌ها عنوان می‌شوند. اطاعت و پیروی از اولیای الهی در عرفان اسلامی نقش بسیار مهمی در سعادت و رشد مریدان دارد. این اطاعت و پیروی به معنای قبول و اجرای دستورات و راهنمودهای آنهاست و می‌تواند

به مریدان کمک کند تا به سعادت و رشد روحی دست یابند. همچنین می‌تواند باعث تقویت ایمان، اخلاق و عشق الهی در مریدان شود.

هم‌نشینی و مصاحبت با اولیای الهی و اقامت در سیر و سلوک عرفانی اهمیت والایی دارد و مولوی بارها در حکایت مثنوی - از قبیل خدو انداختن خصم در روی امیرالمؤمنین (دفتر اول: ۳۷۷۲-۳۷۲۱)، جدا ساختن باغبان فقیه و صوفی و علوی را از هم (دفتر دوم: ۲۲۱۳-۲۱۶۹)، رنجاندن امیر خفته‌ای را که مار در دهانش بود (دفتر دوم: ۱۹۳۱-۱۸۷۸) و ... به این امر اشاره کرده، آن را تبیین نموده است. مولوی در داستان پیر چنگی می‌گوید، نغمه‌ای که در درون اولیاء وجود دارد، زندگی و حیاتی بی‌بها به مریدان می‌بخشد و جان آنها را تازه می‌کند:

انیسا را در درون هم نغمه‌هاست	طالبان را زان حیات بی‌بهاست
نشنود آن نغمه‌ها را گوش	کز ستمها گوش حس باشد نجس
... نغمه‌های اندرون اولیا	اولاً گوید که ای اجزای لا
هین زلای نفی سرها بر زیند	این خیال و وهم یکسو افکنید
... گوید این آواز ز آواها جداست	زنده کردن کار آواز خداست

(۱/۱۹۲۵)

انتقال این مفاهیم مهم و تجربه‌های عرفانی کار آسانی نیست. استعاره مفهومی از نظری برای تسهیل در امر رسانگی زبان است. عارف یا نویسنده در ساخت استعاری در جهت رسانندگی بهتر مفهوم، سعی در بهترین راه انتقال مفهوم را دارد؛ اما باید توجه داشت که این انتقال همانند انتقال اشیاء نیست. استعاره مرکزی رضایت اولیاء الهی بهار است و خوشه‌های تصویری آن را در مثنوی به صورت زیر می‌توان نمایش داد:

چون درختی را نداند از درخت؟
 و آن درختی که یکش هفتصد بُود
 چون ببیندشان به چشم عاقبت
 گر چه یکسانند این دم در نظر
 صد هزاران گل شکفتی مر تو را
 آفتابی دان که اید اندر حَمَل
 درهم آمیزد شکوفه و سبزه‌زار
 چون خطِ قوس و قُزَح در اعتبار
 تابِ تابستان بهارِ همچو جان
 (۱۶۰۱/۲)

باغبانِ مُلک، با اقبال و بخت
 آن درختی را که تلخ و رد بُود
 کی برابر دارد اندر تربیت؟
 کآن درختان را نهایت چیست؟ بَر
 گربُدی با تو ورا خنده رضا
 چون دلِ او در رضا آرد عمل
 زو بخندد هم نهار و هم بهار
 سرخ و سبز افتاد نسخِ نوبهار
 امتحان‌های زمستان و خزان

عارفان کامل به عنوان مربیان بشری به وسیله نور الهی و چشم آخرین خود، به تمام ابعاد درونی انسان‌ها آگاه هستند و به آسانی می‌توانند افراد انسانی را از هم باز شناسند. درختان همان افراد انسانی هستند که به دو دسته شجره طیبه و خبیثه تقسیم شدند که مراد از آن صالحان و طالحان‌اند (زمانی، ۱۳۸۶: ۲/۱۵۶۴). غایت صالحان که مشمول تربیت خاص اولیاء قرار می‌گیرند، بار آوردن و میوه دادن است؛ اما طالحان و حسودان که گوهر آنها بد است، همواره در جوش و خروش هستند. مولانا در ادامه می‌گوید رضایت و تأیید استاد کامل از اعمال سالک خود سبب می‌شود هزاران گل معنی در قلب و روح تو شکفته شود. رضایت اولیاء همچون آفتابی است که وارد برج حمل، یعنی نخستین ماه بهاری می‌شود. درحقیقت، تأیید او همچون فصل بهار است که سبب شکوفا شدن گل‌های معارف در دل سالکان می‌شود. آنگاه که برگ روح مرید زرد و افسرده می‌شود، بدان معناست که رضایت استاد کامل را به همراه ندارد. رضایت مراد و شیخ کامل در دل مرید و سالک قوس و قزح یا همان حالات و واردات متنوع پدیدار می‌کند.

آموزه‌های تربیتی ایبات بالا در قالب استعاره بهار چنین است:

- مربیان بشری، یعنی انبیا و اولیاء، روحیات و شخصیت آدمیان را از یکدیگر تمیز می‌دهند و در تربیت و پرورش هریک، یکسان عمل نخواهد کرد.
- رویش معانی در قلب و روح و پدیداری شکوفه‌های معارف در دل سالک وابسته به تأیید و رضایت عارف کامل است.

- ناخرسندی شیخ از سالک سبب افسردگی و ایجاد نشدن شورونشاط معنوی در باطن او خواهد شد.

۳-۴. عقل کلی بهار است

مولوی به اهمیت عقل و خرد در روایات و متون دینی، فلسفی و کلامی آگاه است و عقل در آثار ادبی او جایگاه ویژه‌ای دارد و همیشه عقل مساوی با عقل جزوی و جزئی‌نگر و سطحی‌نگر نیست. در اندیشه او، گاه عقل ارزش والایی می‌یابد و فواید و

آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی _____ ۲۲۹

کارکردهای بسیاری بر آن بار می‌شود و در موارد بسیاری، این عقل است که راهگشای انسان در زندگی است و لازمه زیستن و درست زیستن در این عالم خاکی است. البته عقل در مراتب بالاتر به عقل کلی، عقل عقل، نور نور، عقل غیب‌بین و عقل ابدالان تبدیل می‌شود که آن‌هم در جای خود بحث بسیار مهمی است. یکی از مشهورترین تقسیم‌بندی‌های او درباره عقل، تقسیم به عقل کلی و عقل جزئی است که ویژگی‌ها و کارکردهای آنها را بیان می‌کند (برای توضیحات بیشتر ر.ک. فولادی و یوسفی، ۱۳۸۳). مولوی عقل کلی را با اسامی گوناگونی ذکر می‌کند؛ مانند عقل عقل، عقل کامل، عقل شریف، عقل ابدالان، عقل احمد و ...

در مجالس می طلب اندر عقول آن چنان عقلی که بود اندر رسول
ز آنکه میراث از رسول آن است و بس که ببینند غیبها از پیش و پس
(۲۶۲۵/۶)

و در جایی دیگر عالم را صورتی از عقل کل می‌داند:

کل عالم صورت عقل کل است کوست بابای هر آنک اهل قل است
چون کسی با عقل کل کفران فرزند صورت کل پیش او هم سگ نمود
(۳۲۶۰/۴)

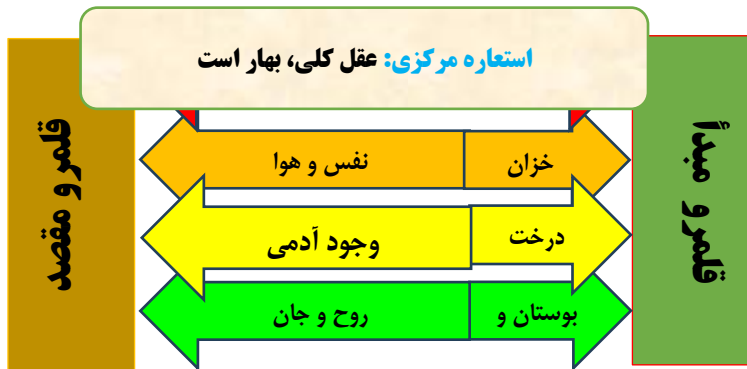
در این ابیات مولانا علم را صورتی از عقل کل می‌داند و آن را اصل، پدر و بابای اهل قل و اهل توحید می‌داند. همین عقل است که کیمیاگر است و آب و گل را به زر تبدیل می‌کند و این جهان با همه بدی‌هایش برای کسی که با این عقل در صلح باشد، چون بهشت است.

جهد کن تا پیر عقل و دین شوی تا چو عقل کل تو باطن بین شوی
(۲۱۷۹/۴)

مولانا پس از تمثیل عقل به شتربان، اولیا را عقل عقل معرفی می‌کند:

عقل تو همچو شتران تو شتر می کشاند هر طرف در حکم مر
عقلِ عقلند اولیا و عقل‌ها بر مثال اشتران تا انتها
(۲۵۱۲/۱)

نکته قابل توجه این است که عرفان حرکت به سمت خدا با عقل و از مسیر عقل است نه مخالفت با عقل و طرد عقل. از آنجا که در عرفان با برداشت‌ها و خوانش‌های مختلف روبه‌رو هستیم، معمولاً هر عارف از اصطلاحات خاصی استفاده می‌کند و این برداشت‌ها و تجلی‌های روحانی، به صورت استعاره‌های مفهومی نمایان می‌شوند. «هر شاعر و عارفی در شکل بخشیدن به منظومه ذهنی و نگاه هنری خویش، نیازمند استفاده از چند استعاره مرکزی خواهد بود. این استعاره‌ها که هیچ کدام محصول ذهن و زبان آن شاعر و آن عارف نیست؛ غالباً چندین نسل سابقه دارد یا کلماتی است که در زندگی روزمره حضور همیشگی دارد؛ مثل آب یا آینه. ولی وقتی دقت کنیم کاربرد محوری این کلمات را در مجموعه آثار یک شاعر یا یک عارف ببینیم؛ متوجه خواهیم شد که همین کلمات معمولی و مکرر در منظومه ذهنی و نظام هنری و عرفانی او، چه نقش محوری و اساسی دارد» (شفیعی کدکنی، ۱۳۹۲: ۵۵۵). استعاره مرکزی عقل کلی بهار است و این خوشه‌های تصویری را به همراه دارد:

زانکه با جان شما آن می‌کند کان بهاران با درختان می‌کند
لیک بگریزید از سرد خزان کآن کند کو کرد با باغ و رزان
راویان این را به ظاهر برده‌اند هم بر آن صورت قناعت کرده‌اند
آن خزان نزد خدا نفس و هواست عقل و جان عین بهارست و بقاست
(۲۰۴۶/۱-۲۰۵۱)

گرم گوید سرد گوید خوش بگیر زان ز گرم و سرد بجهی وز سعیر
گرم و سردش نو بهار زندگی است مایه صدق و یقین بندگی است
ز آن کزو بستان جانها زنده است زین جواهر بحر دل آکنده است
(۲۰۵۸/۱-۲۰۵۶)

بهار، حیات یافتن دوباره طبیعت است و انسان به‌عنوان جزئی از این طبیعت، باید خود را در معرض بهاران قرار دهد؛ اما باید از سرمای خزان دوری جست؛ چراکه وجود انسان را افسرده و پژمرده می‌کند. مولانا در ادامه با گذر از نمود ظاهری سخن پیامبر (ص) به مفهوم باطنی عناصر مرتبط با بهار اشاره می‌کند. منظور از بهار، عقل و جان است و البته مراد از این عقل، عقل کلی است. همه انسان‌ها دارای عقل جزئی هستند و باید شخصی کامل عقل یافت تا در اثر هم‌نشینی با او، عقل جزئی کامل شود و به‌سوی حقیقت عروج کند. درحقیقت، نفس‌های پاک افراد کامل همانند بهار و بادهای بهاری است که موجب حیات و رویش درخت وجود آدمی می‌شود. پس بر سالک است که کلام نرم و درشت پیر کامل را با گوش جان نیوش کند.

درباره رابطه استعاره و جهان‌بینی سخنوران باید گفت که در استعاره مفهومی، اگر کل یک اثر بررسی شود و تمامی استعاره‌هایی که مربوط به یک مؤلفه خاص هستند استخراج شود، جهان‌بینی مؤلف نسبت به مؤلفه‌ها آشکار می‌شود. اگر حوزه مقصد، «انسان» باشد، در کل یک اثر می‌توان فهمید که نویسنده درباره شخص انسان چه اندیشه‌ای دارد.

آموزه‌های تربیتی ایبات بالا که سالک باید برای صعود به تجرید و رسیدن به صفای باطنی در قالب استعاره بهار باید بدان توجه کند، چنین است:
-عقل جزئی سالک برای صعود به تجرید و عظمت حقیقی باید با عقل کلی هم‌نشین شود.

-تنها در سایه عنایت پیر و انسان کامل، باطن سالک باصفا و پرورده می‌شود.
-باید از سخنان اولیاءالله، هرچند درشت و خشن باشد، پیروی کرد.

۵-۳. تحول احوال درونی، بهار است

سالک در سیر و سلوک خود از لحظه شروع در پی تکمیل خود برمی‌آید و در این مسیر، از مراحل و منازل گوناگون می‌گذرد و هر دم با منظره متنوعی مواجه می‌شود. توجه به درون سالک و ظاهر او همواره مورد توجه همگان بوده است. سالک می‌کوشد با طی کردن مقامات و احوال عرفانی، خود را در معرض جذب به حق قرار دهد و پس از رسیدن جذب به حق و قرار گرفتن در وجود او، مرحله مشاهده شکل می‌گیرد. اصطلاحاتی مانند سالک، مجذوب، سالک مجذوب و مجذوب سالک همه ناظر به دسته‌بندی مسیر عرفانی در سیر کمالی عارف و سالک هستند. از نظر نسفی، سالک در مراحل ابتدایی اصطلاحاً در مرحله تلوین است که در این مرحله، اسیر شهوت بنده غضب و عاجز است و وقتی به مقام تمکین رسید بر شهوت و غضب خود مالک می‌شود. سالکی که در تلوین است، در کثرت و شرک به سر می‌برد و آنگاه که به مقام تمکین راه می‌یابد، در توحید و وحدت می‌آرامد. حد وسط تلوین و تمکین عشق و الهام است و پس از نازل شدن الهام در درونش به مرتبه عیان و تمکین راه می‌یابد. مادامی که سالک در تلوین است در عالم حس و عالم روح سفر می‌کند و با وارد شدن عشق در وجودش به تمکین می‌رسد (ر.ک. نسفی، ۱۳۹۱: ۲۰۵-۲۰۲).

مولوی برای بیان جایگاه تحولات درونی سالک در سیر و سلوک مجموعه‌ای از تصاویر و تناظرها را کنار هم چیده است و با تلقی ضمنی و صریح خود از تنوعات زبانی و درک متفاوت از این مهم در سیر و سلوک، توجه مخاطب را به خود جلب

آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی _____ ۲۳۳ کرده است. ویژگی‌های معنایی و شبکه شعاعی انعطاف‌پذیری که او به وجود آورده است، حاصل رابطه تعاملی مجموعه‌ای پیچیده از رخداد‌های نظام زبان است. او با انتخاب دو قلمرو مبدأ و مقصد برای استعاره مرکزی تحولات درونی بهار است و ذکر تناظرها و وجه‌شبهه‌های مختلف با ذهن پویای خود، متناسب با فضا و زنجیره کلمات دست به خلق تصاویری می‌زند که ضمن تأثیرگذاری بهتر، ابعاد مختلف تحول درونی و ارتباط آن را با دیگر مفاهیم به‌خوبی برای مخاطب تفسیر می‌کند:

شرط شد برق و سحابی توبه را
 واجب آید ابر و برق این شیوه را
 کی نشیند آتش تهدید و خشم
 کی بجوشد چشمه‌ها ز آب زلال؟
 کی بنفشه عهد بندد با سمن
 برفشان‌دن گیرد ایام بهار
 (۱۶۵۳-۱۶۵۹/۲)

می‌باید آب و تابی توبه را
 آتشی آبی بیاید میوه را
 تا نباشد برق دل و ابر دو چشم
 کی بروید سبزه ذوق وصال
 کی گلستان راز گوید با چمن؟
 کی شکوفه آستین پرنتار

توبه به عنوان موهبتی الهی شرایط خاصی را می‌طلبد. نباید با پشت گرمی توبه مرتکب هر گناهی شویم. در ابیات بالا، مولانا بر این باور است همان‌گونه که شرط خرمی و طراوت باغ و بوستان در فصل بهار، رعدوبرق، آذرخش آسمانی و بارش باران است در توبه کردن نیز شخص بعد از بیداری روح از غفلت، بی‌خبری و اظهار انزجار از گناهانی که مرتکب شده است، باید با اشک چشم و آتش دل، به کلی از گناه رها شود و اظهار پشیمانی کند و بدان بازنگردد. با اشک چشم و آتش دل سینه خود را صیقلی کند تا آن تازگی و طراوت به باغ دل او برگردد و با انقلاب درونی و تحول احوال درونی وجود خود را بهتری کند.

آموزه‌های تربیتی ابیات بالا در قالب استعاره بهار چنین است:

- شرط توبه خالص، تضرع، گریه و زاری برای نشان دادن پشیمانی از خطا و اشتباه است.

۳-۶. بسط روحی، بهار است

در آثار و اقوال عارفان جملات زیادی درباره قبض و بسط ارائه شده است و تقریباً هسته مرکزی همه آنها بسیار به هم نزدیک و شبیه است. نکته جالب در سخنان بعضی از مشاهیر، این است که «قبض و بست قابل انتقال است» (رضایی، ۱۳۸۹: ۷۶). مولوی این دو را ملازم هم می‌داند و در فیه مافیه می‌گوید: «یکی مرا پرسید که رجا خود خوش است. این خوف چیست؟ گفتم تو مرا خوفی بنما بی رجا، یا رجایی بنمای بی خوف؛ چون از هم جدا نیستند و بی همدیگر نیستند؛ چون می‌پرسی مثلاً یکی گندم کارید رجا دارد که البته گندم برآید و در ضمن آن هم خائف است که مبادا مانعی و آفتی پیش آید؛ پس معلوم شد که رجا بی خوف نیست و هرگز نتوان تصور کردن خوف بی رجا یا رجای بی خوف» (مولوی، ۱۳۷۴: ۹).

استعاره شناختی «بسط روحی بهار است»، از آن دست استعاره‌هایی است که حوزه‌های معنایی گوناگونی را تولید کرده است و شاعر برای تشریح و تبیین مفاهیم عرفانی موردنظر خود، به کمک این استعاره، شبکه‌ای از روابط استعاری را میان مفاهیم

آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی _____ ۲۳۵
 به وجود آورده است. به‌طور کلی، تولید و درک استعاره‌ها و تنوع معنایی موجود در
 مثنوی بر مبنای تجربیات زبانی ملموس مولوی شکل گرفته است و این تنوع معنایی
 فرصتی است برای پیوند مثنوی با حوزه‌های مختلف. این استعاره‌ها؛ همچنین ابزاری
 است برای شناخت ایدئولوژی مولوی؛ به بیانی دیگر، او با اندیشه‌ها و ایدئولوژی‌های
 خاص خود در جهت نهادینه کردن باورهای بنیادی‌اش به تولید استعاره‌های متفاوت
 دست می‌زند.

ایجاد ارتباط میان عناصر و پدیده‌ها، نقشی اساسی در تازگی استعاره‌ها و خوشه‌های
 مربوطه دارد. البته انتخاب ساختاری برای بیان این ارتباط‌ها بسیار مهم است و چه‌بسا
 تصویری کهنه و تکراری، با استفاده از ساختار جدید، شکلی تازه و بدیع پذیرد؛
 بنابراین ساختاری که مولوی برای ارائه تصاویر برمی‌گزیند، اهمیت و نقش قابل توجهی
 در ارتقای هنری شعر دارد. استعاره مفهومی "بسط بهار است"، در نقش آهن‌ربایی
 است که دیگر خوشه‌ها را در میدان مغناطیس خود نگه داشته است:

دَم به دَم در تو خزان است و بهار پُر ز غنچه وَرد و سرو و یاسمین ز انبهیِ گل، نهان صحرا و کاخ	ای برادر، عقل یک دَم با خود آر باغ دل را سبز و تر و تازه بین ز انبهیِ برگ، پنهان گشته شاخ

این سخن‌هایی که از عقلِ گُل است بویِ آن گلزار و سرو و سنبل است
بویِ گُل دیدی که آنجا گُل نبود؟ جوشِ مُل دیدی که آنجا مُل نبود؟
(۱/۱۹۰۰-۱۷۹۳)

مولانا در ابیات ۱۸۹۵-۱۸۹۲ با تصویر نیست شدن شاخ و برگ درختان در فصل بهار، مرگ طبیعت در پاییز، نوحه زاغان برای نابودی سبزه‌زاران و زنده شدن مجدد آن به فرمان «سالار ده»، یعنی خداوند، بر آن است که قدرت خداوند را در احیای مردگان و حشرونشر موجودات در روز قیامت اثبات کند. در کلام مولانا پدیده‌های طبیعی و آفاقی همچون پلی، انسان را به دنیای درون رهنمون می‌شود. گویا قیامت دیگری وجود دارد که در درون عارفان رخ می‌دهد. محشری که با همه عظمتش بر جان انسان‌ها تجلی می‌کند و انقلاب درون عارفان را دگرگون می‌کند. از نظر او، بهار و بسیاری تعبیر دیگر، همه و همه در خدمت بیان چیزی هستند که بیان‌ناشدنی است. بدین طریق، سعی می‌کند جهان درون عارفان را بنمایاند از نظر او همانند همان خزان و بهاری که در طبیعت وجود دارد، در وجود انسان نیز این بهار و خزانی هست. منظور از خزان و بهار همان قبض و بسطی است که در وجود سالک پدیدار می‌شود.

چنین تعبیری در «فیه مافیه» نیز آمده است:

«عارف گشاد و خوشی و بسط را نام "بهار" کرده است و قبض و غم را خزان می‌گوید. چه ماند خوشی به بهار یا غم به خزان از روی صورت؟ الا این مثال است که بی این عقل آن معنی را تصور و ادراک نتواند کردن» (مولوی، ۱۳۷۴: ۱۲). احوال سالک در زمان قبض، همچون خزان افسرده و یخزده می‌شود؛ ولی این حال پایدار نمی‌ماند، زمان بسط، گشادگی‌ها و شکفتن‌ها می‌رسد. احوال بهاری و احوال پاییزی، قبض و بسط، غم و شادی، قحطی و خشک‌سالی، صلح و جنگ همه لازمه زندگی است. خداوند خافض (فروهنده) و رافع (بالابرنده) است و این صفت پستی و بلندی در زمین و آسمان، در روزگاران، در مزاج آدمی و در همه احوال جهان نیز هست. از نظر مولانا تعادل این جهان با این دو بال خافض و رافع است:

این جهان با این دو پراندر هواست زین دو جانها موطن خوف و رجاست
(۱۸۵۳/۶)

اما نکته قابل تأمل آن است که قبض و بسط‌ها، غم‌ها و شادی‌ها، کامیابی‌ها و ناکامی‌ها هم هیچ‌یک پایدار نیستند. سالک نباید وجود خود را وابسته این‌ها کند که عاریتی و موقتی هستند؛ چرا که باغ سبز عشق الهی به غیر از این نمودهای طبیعی و عاریتی ثمرهای دیگری هم دارد و شیرین‌ترین آن، میوه «عاشقی» است که از هردوی این «انفعالات زودگذر نفسانی» (زمانی، ۱۳۸۶: ۵۶۵)، والاتر و جاودانه است. آنها خود و خدای خود را در درون خود یافته و اگر چنین باشد، بهار واقعی هم در مملکت وجودشان حضور دارد:

باغ سبز عشق، کوبی مُتْهاسست جز غم و شادی در او بس میوه‌هاسست
عاشقی زین هر دو حالت برتر است بی‌بهار و بی‌خزان، سبز و ترست
(۱۷۹۴/۱-۱۷۹۳)

آموزه‌های تربیتی ایات بالا در قالب استعاره بهار چنین است:

- از پدیده‌های آفاقی باید متوجه پدیده‌های درونی شد.
- پرهیز از استغنا در برابر ولی مرشد و ضرورت رعایت ادب در برابر او.
- مرشد کامل و هادی لایق با دم مسیحایی خود روح نشاط و سرور را در قلب بشر می‌دمد و او را از دام نومیدی و رنج می‌رهاند.
- در زمان بسط باید رعایت ادب را به‌جا آورد.
- آنچه مهم است عشق الهی و عاشقی است، نباید وابسته قبض و بسط (انفعالات زودگذر نفسانی) بود.
- قبض نیز در کنار بسط ضروری است. حقیقت روحانی انسان از طریق آزمون و ابتلا آشکار می‌شود. گوهر معنوی انسان از طریق ابتلا به ظهور می‌رسد:

آن بهاران، لطفِ شِخْنه کبریاست و آن خزان، تخویف و تهدیدِ خداست

و آن زمستان، چارمیخ معنوی تا توای دزدِ خفی ظاهر شوی

(۱۵۶۳/۲-۲۹۶۰)

۳-۷. رستاخیز، بهار است

برای همه ادوار جهان انتهایی ترسیم و تصور شده است. چنین وضعیتی از توصیف انتهای عالم در عرفان اسلامی قابل توجه است. در عرفان اسلامی، این مفهوم را قیامت یا رستاخیز می‌نامند. در اکثر متون عرفانی از قیامت، رستاخیز، معاد و آخرت به گونه‌های مختلفی سخن به میان آمده است و در تفصیل آن و اینکه حقیقت آنچه چیزی است، بسیار بحث شده است. قیامت یک واژه قرآنی است که در قرآن هفتاد مرتبه و در همه موارد به صورت یوم القیامة آمده است. ابن عربی در فتوحات مکیه از آخرت و قیامت بسیار سخن گفته است. قیصری در مقدمه شرح خود بر فصوص الحکم ابن عربی قیامت را پنج نوع معرفی می‌کند: «خلاصه آنکه اقسام قیامت پنج است: قیامتی که در هر لحظه می‌باشد، قیامتی که به واسطه مرگ طبیعی است، قیامتی که به سبب مرگ ارادی است، قیامتی که موعود منتظر است و قیامتی که به واسطه فنای عارفان می‌باشد» (قیصری، ۱۳۸۷: ۹۹).

رستاخیز و مرگ از موضوعات مهمی است که مولوی بارها در مثنوی به آن توجه کرده است و آن را آغاز زندگی جدیدی در دنیای دیگر می‌داند. او مرگ را یک واقعیت اجتناب‌ناپذیر می‌داند که همه انسان‌ها روزی باید این مرحله را از سر بگذرانند. او در بسیاری از داستان‌ها و حکایت‌های مثنوی، دیدگاه خود را درباره مرگ و رستاخیز تشریح می‌کند.

مولوی برای توضیح رستاخیز مجموعه‌ای از تقابل‌ها را همراه با شبکه معنایی ملموس و تجربی با مخاطب به اشتراک می‌گذارد. او از واژگان و ساختارهای گوناگونی استفاده می‌کند تا بتواند معنای مطمح نظرش را به خواننده انتقال دهد؛ گزینش واژه‌ها و ساختارها در اثر او از الگوی فکری و ایدئولوژی خاص پیروی

آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی _____ ۲۳۹
می‌کند. در حقیقت، این ایدئولوژی است که چگونگی استفاده از صورت‌های زبانی را
رقم می‌زند.

شاعر در استعاره مفهومی "رستاخیز بهار است"، با انتخاب ویژگی‌های خاص از
یک حوزه معنایی و عاطفی سازی فضا، بار احساسی جمله‌ها را تغییر داده است تا با
افزایش بار احساسی باورپذیری آن را افزایش دهد:

عرض، او خواهد که با کَرّ و فر است
شده بهاران، دشمنِ اسرارِ او
پس بهار، او را دو چشم روشن است
تا زَنَد پهلویِ خود با گُلستان
تا نینمی رنگِ آن و رنگِ این
یک نماید سنگ و یاقوتِ زکات
لیک دیدِ یک، به از دیدِ جهان
مژده مژده، نک همی آید بهار
کی کند آن میوه‌ها پیدا گِره؟
چونکه تن بشکست، جان سر بر زند

پس قیامت روز عرض اکبر است
برگِ یک گُل چون ندارد خارِ او
و آنکه سر تا پا گُل است و سوسن است
خارِ بی معنی خزان خواهد خزان
تا پوشد حُسنِ آن و ننگِ این
پس خزان او را بهار است و حیات
باغبان هم داند آن را در خزان
پس همی گویند هر نقش و نگار
تا بُود تابان، شکوفه چون زره
چون شکوفه ریخت، میوه سر کند

میوه معنی و شکوفه صورتش آن شکوفه مرده، میوه نعمتش
چون شکوفه ریخت، میوه شد پدید چون که آن گم شد، شد این اندر مزید
(۱/ ۲۹۳۱)

تحولات شگفت‌انگیز طبیعت در فصل بهار همواره مولانا را به یاد رستاخیز می‌اندازد و نکته‌های عمیقی را از آن استنباط می‌کند. از نظر مولانا بهار برهانی روشن برای اثبات روز قیامت است. همان‌گونه که در بهار همه طبیعت یک‌باره از شورونشاط زندگی سرشار می‌شود و زمین درونیات خود را آشکار می‌کند و ماهیت زیبا و پرطراوت گل و شکوفه و گوهر زشت خار پدیدار می‌شود، قیامت نیز روز «عرض اکبر» و روز نمودار شدن حقایق است؛ رستاخیز برپا می‌شود و مردگان برای زندگانی جدیدی برانگیخته می‌شوند.

«خار» استعاره از انسان‌های عاری از معنا، غافل و بدکاری است که چون گوهر زشت، در قیامت نمودار می‌شود و درون ناپاکشان جلوه‌گر می‌شود. از بهار که همان رستاخیز است و اهمه دارند و پیوسته خواهان خزان دنیا هستند. در مقابل، نیکوکاران که نهادی نیک و سرتاپا گل و سوسن دارند، بهار سبب روشنی چشمان آنهاست. در ادامه، مولانا تکامل روحی انسان را همانند تکامل و رویش گیاهان تدریجی می‌داند و معتقد است میوه جان، زمانی آشکار و تناور می‌شود که جسم خاکی انسان همچون شکوفه‌های درختان بریزد و بشکند و از خواهش‌های نفسانی خود بکاهد.

آموزه‌های تربیتی این ابیات در قالب استعاره بهار چنین است:

- انسان باید مراقب اعمال خود در این دنیا باشد تا در قیامت سیه‌روی نباشد.
- دریافت حقیقی انسان کامل بهتر از دریافت ناقص همه مردم دنیاست.
- تکامل روحی انسان تدریجی است.
- تا زمانی که سالک خواهش‌های نفسانی تن را رها نکند، جان و روانش رشد نخواهد کرد.

۴. نتیجه‌گیری

معماری زبان و تصویر در مثنوی مولوی مستعد شبکه انعطاف‌پذیری از معنا و تصویر است تا متناسب با فضا و زنجیره کلمات در هیئت‌هایی نمادین و استعاری، ذهن مخاطب را به مکث وادارد و او را رندانه اقناع کند. او به شکل متمایزی اندیشه‌های تربیتی خود را در جدال دائمی فضائل و رذایل اخلاقی آدمیان طرح می‌کند، بسط می‌دهد و در قالب حکایت‌ها و استعاره‌های خوشه‌ای، دایره محدود و بسته معانی را وسعت می‌بخشد.

بهار جایگاه مهمی در برانگیختن و تحریر یک عواطف شاعر دارد و مولوی در مجموعه‌ای از تعاملات و تقابل‌ها، شبکه‌های معنایی ملموسی را همراه با قرائتی نوین و برداشتی جدید با مخاطب خود به اشتراک می‌گذارد. از نظر او لازمه حیات اجتماعی، تحولات روحی و درونی یا همان پدیدار شدن بهار است. مؤلفه‌های تعلیمی که در مثنوی مولانا با استفاده از استعاره بهار بررسی و استخراج شده است، عبارت‌اند از: رهایی از قید آب و گل، برتری قلمرو جهان درونی، پذیرش عیب و خطای خود، بهتر بودن دریافت حقیقی انسان کامل، تدریجی بودن تکامل روحی انسان، رشد جان و روان سالک در گرو رها کردن خواهش‌های نفسانی‌تن، رعایت ادب در مقابل ولیّ مرشد ادب، ساکت و خموش بودن در برابر استاد کامل، نمایان شدن اسرار باطن در سایه هم‌نشینی مرشد کامل، تمییز داده شدن روحيات آدمیان به وسیله انبیا و اولیا، پرهیز از استغنا در برابر ولی مرشد، دماندن روح نشاط و سرور در قلب بشر و رهایی او از دام نومیدی و رنج، آشکار شدن حقیقت روحانی انسان از طریق آزمون و ابتلا، رعایت ادب در زمان بسط، عدم وابستگی به قبض و بسط (انفعالات زودگذر نفسانی) و ضرورت تضرع، گریه و زاری برای توبه خالص و اظهار ندامت.

– مشارکت‌های نویسنده:

این پژوهش با همکاری هر دو نویسنده آماده شده است.

– تضاد منافع:

نویسنده (نویسندگان) هیچ تضاد منافع احتمالی پیرامون تحقیق، تألیف و انتشار این مقاله را اعلام نکردند.

- تقدیر و تشکر:

این پژوهش فاقد تشکر و قدردانی است.

-منابع مالی:

نویسنده (نویسندگان) هیچ گونه حمایت مالی برای تحقیق، تألیف و انتشار این مقاله دریافت نکردند.

منابع

- ابن عربی (بی تا). فتوحات مکیه. بیروت. دارالصادر.
- اسپرهم، داوود و سمیه تصدیقی (۱۳۹۷). «استعاره شناختی عشق در مثنوی مولانا». متن پژوهی. (۷۶). ۸۷-۱۱۴.
- افراشی، آریتا (۱۳۹۰). «روندهای جدید پژوهش در معنی‌شناسی شناختی». پژوهشگران. (۲۳). ۲۳۸-۲۵۴.
- امیدعلی، حجت‌اله (۱۴۰۰). «تحلیل خشم در مثنوی مولوی بر اساس نظریه استعاره مفهومی لیکاف». متن پژوهی/ادبی. ۲۵. ۸۵-۶۰.
- انقروی، رسوخ‌الدین اسماعیل (۱۳۴۸). شرح کبیر انقروی بر مثنوی مولوی. ترجمه عصمت ستارزاده. ج ۳. تهران: دهخدا.
- بهنام، مینا (۱۳۸۹). «بررسی استعاره مفهومی نور در دیوان شمس». نقد ادبی. (۱۰). ۹۱-۱۱۴.
- خاتمی، احمد؛ کاردان، صدیقه (۱۳۹۶). «بررسی نمادهای ابدال در حکایت دقوقی». ادبیات عرفانی. (۲۶). ۱۱۵-۱۴۲.
- رضایی، فخرالدین و لیلیا هاشمیان (۱۳۸۹). «تاملی در قبض و بسط عارفانه». نشریه عرفانیات در ادب فارسی. (۴). ۷۹-۷۲.
- زمانی، کریم (۱۳۸۶). شرح جامع مثنوی مولوی. تهران: اطلاعات.
- زرین فکر، مژگان و همکاران (۱۳۹۲). «استعاره مفهومی رویش در معارف بهاء و لد». ادبیات عرفانی. (۹). ۱۳۷-۱۷۲.
- سلطانی، فاطمه؛ میرهاشمی، طاهره (۱۳۹۸). «بررسی استعاره مفهومی «جهان هستی، درخت است» در متون عرفانی». ادبیات عرفانی. (۲۰). ۳۱-۷.

- آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی _____ ۲۴۳
- شریفی مقدم، آزاده؛ ایران نژاد، میترا؛ ابوالحسنی زاده، وحیده (۱۴۰۰). «الگوی استعاری «نمونه اعلاى عشق» در پیکره لیلی و مجنون بر اساس الگوی عشق کووچش». دانشگاه سمنان: مطالعات زبانی و بلاغی. ۱۲(۲۶). ۲۸۴-۲۶۱.
 - شفیعی کدکنی، محمدرضا (۱۳۹۲). زبان شعر در نثر صوفیه. تهران: سخن.
 - علاّمی. ذوالفقار (۱۳۹۵). «تحلیل شناختی استعاره مفهومی جمال در مثنوی و دیوان شمس». دو فصلنامه زبان و ادبیات فارسی. ۸۰. ۱۷-۱۵۹.
 - فولادی، محمد؛ یوسفی، محمدرضا (۱۳۸۳). «جایگاه عقل و مراتب آن در مثنوی مولوی». پژوهش‌های فلسفی کلامی. ۲۲. ۸۱-۱۱۱.
 - قیصری، داوود بن محمود (۱۳۸۷). شرح قیصری بر فصوص الحکم ابن عربی. ترجمه محمد خواجوی. تهران: مولى.
 - لیکاف، جرج (۱۳۹۰). نظریه معاصر استعاره. با همکاری گروهی از مترجمان به کوشش فرهاد ساسانی. چاپ دوم. تهران: سوره مهر.
 - گندمکار، راحله و امید طیب زاده (۱۳۹۶). «بررسی مجاز در زبان فارسی بر مبنای نظریه مفاهیم و الگوهای شناختی». زبان پژوهی. ۲۳. ۱۷۶-۱۵۱.
 - لیکاف، جرج و مارک جانسون (۱۳۹۶). استعاره‌هایی که باور داریم. ترجمه راحله گندمکار. تهران: نشر علمی.
 - مرتضائی، سید امیرحسین؛ فتوحی، محمود (۱۴۰۰). «استعاره مفهومی و فردیت خلاق ادبی». دانشگاه سمنان: مطالعات زبانی و بلاغی. ۱۲(۲۴). ۱۷۵-۲۰۴.
 - مولوی، جلال‌الدین بلخی (۱۳۸۰). گزیده غزلیات شمس. به کوشش محمدرضا شفیعی کدکنی. چ ۱۴. تهران: شرکت سهامی کتاب‌های جیبی.
 - مولوی، جلال‌الدین بلخی (۱۳۷۴). فیه ما فیه. تصحیح جعفر مدرس صادقی. تهران: مرکز.
 - مولوی، جلال‌الدین بلخی (۱۳۸۶). مثنوی معنوی. تهران: هرمس.
 - نسفی، عزالدین (۱۳۹۱). کشف الحقائق. تصحیح سید علی اصغر میرباقری فرد. تهران: سخن.
 - ولی‌زاده پاشا، لیلیا (۱۳۹۷). «مفهوم سازی عشق در غزلیات شمس و بررسی ارتباط آن با مضامین قرآنی از دیدگاه معنی‌شناسی». پژوهش‌های ادب عرفانی. ۳۷. ۳۶-۱.
 - هاشمی، زهره (۱۳۸۹). «نظریه استعاره مفهومی از دیدگاه لیکاف و جانسون». ادب پژوهی. ۱۲. ۱۱۹-۱۴۰.

References

- Ibn Arabi (no history). *the conquests of Mecca*. Beirut. Dar al-Sadr.

- Esparham, Dawood and Samia Attari (2017). «Cognitive Metaphor of Love in Rumi's Masnavi». *Text Research Magazine*. No. 76. pp. 87-114.
- Afrashi, Azita (2010). «new research trends in cognitive semantics». *researchers magazine*. number 23. pp. 238-254.
- Omidali, Hojjat allah (2021). «analysis of anger in Mawlawi's Masnavi based on Likaf's conceptual metaphor theory». *literary research text*. volume 25. pp. 60-85.
- Anqorovi, Rosukhoddin Ismail (1970). *Kabir Anqorovi's Commentary on Maulavi's Masnavi*. translated by Esmat Sattarzadeh. Volume 3. Tehran: Dekhoda.
- Behnam, Mina (2009). «Studying the Conceptual Metaphor of Light in Divan Shams». *Journal of Literary Criticism*. Summer. No. 10. pp. 91-114.
- Khatami, Ahmed and Seddiqeh Kardan (2016). «Examining Abdal Symbols in Daqoghi's Tale». *Journal of Mystical Literature*. No. 26. pp. 115-142.
- Rezaei, Fakhreddin and Leila Hashemian (2008). «Reflections on Mysticism». *Erfaniyat in Farsi Literature*. No. 4. pp. 72-79.
- Zamani, Karim (2007). *Molavi's Comprehensive Commentary*. Tehran: Information.
- Zarrinfekr, Mozghan et al. (2012). «Conceptual Metaphor of Growth in the Teachings of Bahá'u'llád». *Journal of Mystical Literature*. No. 9. pp. 137-172.
- Soltani, Fatemeh and Tahereh Mir Hashemi (2018). «Researching the Conceptual Metaphor "The Universe is a Tree" in Mystical Texts». *Journal of Mystical Literature*. No. 20. pp. 7-31.
- Sharifi Moghadam, Azadeh (2020). «the metaphorical pattern of "the supreme example of love" in the figures of Lili and Majnoon based on the love pattern of Kovech». *Linguistic and Rhetorical Studies*. No. 26. pp. 261-284.
- Shafi'i Kadkani, Mohammad Reza (2012). *The Language of Poetry in Sofia's Prose*. Tehran: Sokhn.

- ۲۴۵ _____ آموزه‌های تربیتی استعاره شناختی بهار در مثنوی مولوی
- Allami Zulfiqar (2016). «cognitive analysis of Jamal's conceptual metaphor in Masnavi and Diwan Shams». *two quarterly journals of Persian language and literature*. spring and summer. No. 80. pp. 17-159.
 - Fuladi, Mohammad and Mohammad Reza Yousefi (2013). «the place of reason and its levels in Malawi's Masnavi». *Theological Philosophical Research Journal*. No. 22. pp. 81-111..
 - Qaysari, Dawood bin Mahmoud (2008). *Qaysari's commentary on Ibn Arabi's Fuss al-Hakm*. translated by Mohammad Khajawi. Tehran: Molly.
 - Leik off, George (2011). *The Contemporary Theory of Metaphor*. with the collaboration of a group of translators under the efforts of Farhad Sassani. 2nd edition. Tehran: Surah Mehr.
 - Gandomkar, Rahele and Omid Tabibzadeh (2016). «Permissive investigation in Persian language based on the theory of concepts and cognitive patterns». *Journal of Language Research*. No. 23. pp. 151-176.
 - Leik off, George and Mark Johnson (2016). *Metaphors that we believe*. translated by Rahele Gandomkar. Tehran: Scientific Publication.
 - Mortezaei, Seyyed Amirhossein and Mahmoud Fotuhi (2020). «Conceptual Metaphor and Creative Literary Individuality». *Linguistic and Rhetorical Studies*. No. 23. pp. 175-204.
 - Molavi, Jalaluddin Balkhi (2001). *selection of Ghazaliat Shams*. edited by Mohammad Reza Shafi'i Kadkani. Pocket Books Company.
 - Molavi, Jalaluddin Balkhi (1990). *Fiehe Ma Fieh*. corrected by Jafar Modares Sadeghi. Tehran: Central
 - Molavi, Jalaluddin Balkhi (2004). *Masnavi Manavi*. Tehran: Hermes
 - Nasafi, Ezzeddin (2013). *Kashf al-Haqayq*. corrected by Seyyed Ali Asghar Mirbaghri Fard. Tehran: Sokhn.
 - Vali-zadeh Pasha, Leila (2017). «Conceptualization of love in Shams's sonnets and its relationship with Quranic themes from the point of view of semantics». *Journal of Mystical Literature Researches*. Summer. No. 37. pp. 1-36.
 - Hashemi, Zohra (2010). «the theory of conceptual metaphor from the point of view of Likoff and Johnson». *literary studies*. No. 12. pp. 119-140.

